

Vrijdag 6 maart 2020, derde en laatste uitdeeldag.

De vorige afspraak met Sonny op woensdag liep mis (we zijn ten slotte in India...) dus sturen Carla en ik tijdens het ontbijt een sms naar Sonny ter herinnering aan onze afspraak. Dat geeft als bijzonder resultaat dat Sonny belt en uit de stortvloed van veel onbegrijpelijks distelleren we toch het woord 'problem', voor het eerst uitgesproken hier in India tot nu toe, anders dan op Sri Lanka, waar 'it's a problem' of 'no problem' in elk gesprek wel voorkomt.

We proberen Sonny duidelijk te maken dat als *hij* geen problem heeft, *wij* dat ook niet hebben en hem dus graag om half vijf op de afgesproken plek zien vandaag. Zo, dat is weer duidelijk.

Om even over vier uur gaan we ons omkleden voor de laatste uitdeling bij de Untouchables.

We zijn te vroeg op de afgesproken plaats, maar ook Sonny komt er al snel aan. Dan zien we de twee kleine meisjes op ons toe snellen. Ze verliezen zo langzamerhand al hun verlegenheid en begroeten ons nu dol enthousiast. Gauw haal ik nog twee snoepjes uit de plunjezak voor ze en dan gebaart Sonny dat we vertrekken. By by...

Eerst weer 'chocolats' kopen, die volgens ons toffees zijn. Als we niet snel genoeg naar Sonny's zin worden geholpen, geeft hij een brul tegen de man achter de balie en zijn we direct aan de beurt. Een vrouw scharrelt wat naast ons met haar telefoon en stopt dan besmuikt gauw een ui in haar tas. Grappig!

We rijden de stad uit. De brug blijkt afgesloten, Sonny neemt een sluipeggetje en gaat even verderop tanken voor 1000 rps en wij betalen dat. We rijden verder en deze weg is ons zo langzamerhand wel bekend. Bij de slagbomen zwaaien we weer vriendelijk naar de mannen in het tolhuisje. Sonny, als sociaal werker, hoeft niet te betalen en dat is toch wel weer mooi geregeld. Wij rijden langs het derde en vierde dorp, maar - zo blijkt - we zijn er nog lang niet. Dan slaan we eindelijk een zijweg in, langs wat mooie en grote huizen en we stoppen voor, zoals Sonny direct zegt, de school.

Een vriendelijk man schudt ons de hand en een jonge, wat verlegen vrouw, wordt voorgesteld. Zij is de teacher. Van overal snellen al kinderen toe.

We worden verzocht binnen te komen, waar er nog druk gebezemd wordt. Sonny wijst op de tegelvloer en zegt dat wij die drie jaar geleden gekocht hebben. Nee, nee, Sonny, dat was in het gemeenschapshuis langs een drukke weg.

“We komen hier straks terug”, zeg Sonny. We gaan via de trap naar het overdekte dak en Sonny zegt dat deze ‘ruimte’ ook wordt gebruikt voor ceremonies. We kijken naar beneden op het schoolplein en wät een bende is het daar! Overal zwerfvuil en we zeggen dat ook tegen Sonny, die dat direct vertaalt tegen de vriendelijke man die nog beneden staat. Ja, nu is het even een beetje een rommeltje, maar elke morgen om zes uur wordt het opgeruimd.... Ja ja, ha ha. En door wie? Door de kinderen! Nog leuker; eerst maken de kinderen al die troep en dan wordt het weer door henzelf opgeruimd? Zou een vuilnisbak hier dan niet handiger zijn? Ach, we snappen het wel hoor, het is een cultuurverschil en gelukkig kunnen we er ook alle vier om lachen.

Dan gaan we langs het gebouw, dwars over het erf van een mooi huis, waar we door een gevaarlijke hond aan de ketting worden begroet, gaan door het hek er weer uit en komen dan in een straatje met kleine, maar keurige huisjes aan weerskanten. Ook deze huizen zijn door John Degler en Sonny gebouwd.

Bij het eerste huisje staat een vrouw met twee kleine kinderen. Eén is van haar en de ander is aandoenlijk. Grotere jongens vangen piepkleine kuikentjes, die terecht zijn gekomen in de betonnen geul langs het weggetje. Sonny stelt ons voor aan de diverse bewoners. Hier is alles keurig! Enkele erfjes zijn afgeschermd met doeken of palmladeren.

Een grappig mevrouwtje komt ons tegemoet en ‘danst’ samen met Carla verder de straat in naar haar huisje. Ze laat het hele erf zien en de overdekte plek voor wat geitjes. Eén geit heeft iets raars uit haar kont hangen en even later breekt het vlies: ze gaat bevallen!

Daar kunnen we echter helaas niet op wachten, we gaan terug naar de school, nu met een stoet mensen achter ons aan. De grappige vrouw neemt afscheid van Carla nadat ze toch nog om geld vraagt. Nee, dat doet Carla niet. We zijn hier om de dieren uit te delen.

In het klaslokaal zitten ondertussen héél veel kinderen! We tellen. Tja, zo'n 38 of zo. En we hebben 34 knuffels bij ons. "Wat to do?" vraagt Sonny. Carla stelt voor broers/zusjes er samen één te geven. Goed idee.

Sonny vertaalt wat Carla zegt uitvoerig. Carla kijkt kritisch toe....

En dan gaan we uitdelen. Ik geef de allerkleinsten, gedragen door hun moeder, een lankabeertje.

Carla begint bij de broertjes/zusjes.

De onderwijzers helpen ons door aan te geven wie er een kan krijgen en dat gaat prima zo.

Als we foto's hebben gemaakt en gedag hebben gezegd, stelt hij ons nog vol trots voor aan zijn oma en moeder. We worden uitgezwaaid en beginnen voldaan aan de lange terugreis.

In een dorpje stopt Sonny voor een klein eet- en drinktentje: "koffie of thee?". En daar vertelt Sonny dat hij al 25 jaar werkt met en voor de Dalits en Untouchables en dat hij ziet dat de levensstandaard duidelijk hoger wordt. Hij vertelt er bevlogen over. En eens temeer beseffen Carla en ik hoe bijzonder het is om hier te mogen zijn, de dieren uit te mogen delen en daarbij hulp te krijgen van Sonny Saravanan van Tamilnadu Village Outreach. Er zijn hier 35 dorpen rond Mamallapuram, dus nog zo'n 30 te gaan! Maar op dit moment zijn onze plunjezakken leeg... Nou ja, leeg eigenlijk niet. We hebben ze weer gevuld met mooie herinneringen en hopen terug te kunnen komen hier met nieuwe Twinbears.